

دل کسی برای علیرضا بیرانوند تنگ شده؟

روزنوشتهای یک روزنامه نگار
احسان محمدی

فوتبال ورزش بی رحمی است. اگر چند ماه جلوی چشم نباشی از یاد می روی. کافی است بازیکن جانشینت بدرخشد آن وقت دل کسی برایت تنگ نمی شود. برای همین است که بازیکنان ذخیره از نشستن روی نیمکت بیزارند. همه می خواهند هرطور شده در ترکیب برای خودشان جایی دست و پا کنند و بعد قلب هواداران را چنان فتح کنند که امکان کنار گذاشتن آنها ممکن نشود.

علیرضا بیرانوند در روزهایی که پرسپولیس پیوست که هواداران مدت ها بود در حسرت داشتن یک دروازه بان ترزا اول می سوختند. حتی نیلسون کوریا که در ۳۶ بازی لیگ سیزدهم موفق شد هجده بار گلین شیت کند هم در برهه های حساس گل های بدی خورد که قهرمانی را از علی دایی گرفت. سوشامکانی که می گفتند نیلسون را برای حمایت از او و ایجاد آرامش پیرامونش رد کردند هم دروازه بان باثباتی نبود و حاشیه هایش بر متن غلبه کرد تا اینکه علیرضا بیرانوند از نفت آمد و قهرمانی های سریالی قرمزها شروع شد. کمتر کسی تردید دارد اگر بیرانوند اندکی بیشتر مانده بود، پرسپولیس جام حذفی را از دست می داد.

جدایی او از پرسپولیس این هراس را در دل هواداران انداخت که به چنگ آوردن یک دروازه بان در استانداردهای شماره یک تیم ملی کار آسانی نیست. حامد لک که او هم کم حاشیه نداشت با بیم و امید به پرسپولیس پیوست. خوشبین ترین هوادار پرسپولیس هم نمایش رویایی او در لیگ قهرمانان آسیا را تصور نمی کرد، اما بدون لک پرسپولیس محال بود به فینال برسد. او از روزی که به پرسپولیس پیوسته، در جریان بازی تنها دو گل خورده است؛ هر دو از روی نقطه پنالتی. طبیعی است که دل هواداران به او قرص شود و در فراق علیرضا بیرانوند آه نکشند.

در تیم ملی هم حالا این امیر عابدزاده است که در غیاب بیرانوند می درخشد. او در دیدار مقابل بوسنی گرچه خیلی تهدید نشد اما هم روی زمین و هم با پا خوب بازی کرد. در لیگ پرتغال هم سری میان سرها آورده و کارهایی می کند که پدرش در بازی با استرالیا می کرد! گرچه او ۲۷ سال دارد اما هنوز از لحاظ فیزیکی به نظر می رسد یک نوجوان است. شاید تقصیر چشم های ماست که تا اسم عابدزاده می آید، آن هیبت باشکوه و چهارشانه و لبخند درشت پدرش را به یاد می آوریم و امیر را هنوز «پسر بچه» آرزومندی می بینیم که میان راه آهن و نیمکت پرسپولیس دست به دست می شود. اما انگار باید کم کم به دیدن بیشتر او در چارچوب دروازه تیم ملی عادت کنیم و این یعنی علیرضا بیرانوند اگر به روند نیمکت نشینی اش در آنتورپ ادامه بدهد احتمال دارد بازی کردنش در تیم ملی هم خاطره شود.

بیرانوند به جز امیر عابدزاده که همیشه انگار سایه سنگین پدر را هم همراه دارد، رقبای جدی مثل پیام نیازمند، رشید مظاهری، سید حسین حسینی و حتی حامد لک دارد که برای پوشیدن پیراهن تیم ملی بعید است به کسی رحم کنند؛ حتی به علیرضا بیرانوندی که پنالتی کریس رونالدو را مهار کرد. این قاعده فوتبال است، همانطور که یک روز علیرضا بیرانوند چنان از سید مهدی رحمتی، علیرضا حقیقی و... گذر کرد که انگار آنها هرگز بازیکن تیم ملی نبوده اند.

بیرانوند از امیر عابدزاده یک سال بزرگتر است، در ۲۹ سالگی بیش از ۴۰ بازی برای تیم ملی انجام داده؛ ۳۵ بازی بیشتر از امیر. تجربه حضور در جام جهانی و جام ملت ها را دارد و به تنهایی از تمام دروازه بان های دیگر دعوت شده به اردوی تیم ملی افتخارات باشگاهی بیشتری دارد. چشم پوشیدن برنام او آسان نیست اما برای بازی در تیم ملی لازم است اول خودش را از سکو جدا کند، بعد روی نیمکت بنشیند، بعد به ترکیب اصلی برود و آنجا بدرخشد. مصدومیت گرچه دلیل موجهی برای دور ماندن او از صحنه فوتبال است اما کافی نیست. کسی که می خواهد دروازه بان شماره یک تیم ملی باشد باید بتواند بازی کند، در غیر این صورت از روی کانپه رقیبانش را درون دروازه خواهد دید. فوتبال ورزش بی رحمی است.

به همان آسانی که ستاره های جوان را جایگزین با تجربه ها می کند، با یک مصدومیت یا لغزش می تواند پرونده یک بازیکن را برای همیشه ببندد یا او را چنان از ترکیب دور کند که از خاطر برود. علیرضا بیرانوند سرسخت تر از آن است که به این سادگی پیراهن تیم ملی را فراموش کند!

در انتظار حضور بیرانوند در ترکیب آنتورپ

شعبده باز کی جادو می کند؟

گزارش

شاید در نگاه اول از علیرضا بیرانوند انتقاد شود که چرا در بلژیک فرصت بازی به دست نمی آورد و تقریباً به نیمکت پیچ و مهره شده. انتظار از دروازه بانی که در جام جهانی ۲۰۱۸ به قدری درخشید که سرو صدای آن به کشورهای دیگر هم رسید، انتظاری غیرمنطقی نیست اما باید شرایط بیرانوند را نیز در نظر گرفت؛ شرایطی ویژه برای دروازه بانی که پس از چند فصل بازی در پرسپولیس، قهرمانی های متوالی در لیگ ایران و نایب قهرمانی در لیگ قهرمانان آسیا به بلژیک رفت تا آرزوهای خود را در این کشور اروپایی دنبال کند.

بیرانوند اما به دلایل مختلف هنوز نتوانسته به دروازه آنتورپ برسد. شاید بگویید اینها همه توجیه است و بیرانوند کم کاری هم کرده یا در تمرینات آماده نبوده، اما از چند ماه قبل انواع و اقسام اتفاقات رخ داده تا بیرانوند نتواند از جان بوتز فرانسوی سبقت بگیرد و درون دروازه بایستد.

بدون شک یکی از دلایل این اتفاق، حضور دیر هنگام بیرانوند در بلژیک بود. دروازه بان ۲۸ ساله و سابق پرسپولیس در شرایطی به اردوی آنتورپ اضافه شد که این تیم تمرینات و بازی های تدارکاتی بیش فصل را پشت سر گذاشته و از بوتز در ترکیب استفاده کرده بود. در فوتبال حرفه ای و بخصوص باشگاه های اروپایی، مربیان اغلب و در ابتدای فصل به بازیکنانی در ترکیب ثابت اطمینان می کنند که در تمرینات

دو میلیون یورو در جیب طارمی

تیم فوتبال ریو آوه فصل گذشته با حضور «کارلوس کارواخال» به عنوان سرمربی و نفراتی مثل مهدی طارمی عملکرد بسیار خوبی داشت و موفق شد سهمیه پلی آف لیگ اروپا را کسب کند. در پایان فصل، کارواخال از ریو آوه جدا شد و به تیم براکا رفت. ریو آوه همچنین مهدی طارمی را به پورتو و نونو سانتوس را به اسپورتینگ لیسبون فروخت تا درآمد قابل توجهی از فروش این دو بازیکن کلیدی خود به دست بیاورد. «سیلوا کامپوس» رئیس باشگاه ریو آوه در تازه ترین گفت و گوی خود با «کانال ۱۱» پرتغال اعلام کرد باشگاهش از محل فروش این دو بازیکن در مجموع ۸ میلیون و ۷۰۰ هزار یورو به دست آورده

است. کامپوس گفت: «ارزش ها محرمانه و پنهان نیست. طارمی به مبلغ ۵ میلیون و سانتوس به مبلغ ۳/۷ میلیون یورو فروخته شدند. کاملاً مطمئنم اگر همه گیری کرونا نبود، می توانستیم پول بیشتری بگیریم زیرا باشگاه های زیادی از اروپا خواهان آنها بودند. طارمی در حالی برای تیم ریو آوه ۵ میلیون یورو درآمدزایی داشته که تنها یک فصل در این تیم حضور داشت و توانست با این تیم به عنوان آقای گل مشترک فصل گذشته لیگ پرتغال برسد. او البته در بندگی از قرارداد خود عنوان کرده بود ۴۰ درصد از سود فروش باید به خودش تعلق بگیرد که با این اوصاف او ۲ میلیون یورو نیز از این راه به دست آورده است.

بدنساز و پیش فصل حضور داشته اند.

بیرانوند اما بعد از قرنطینه در بلژیک به تمرینات آنتورپ اضافه شد، اما این حضور با نتایج درخشان این تیم همراه بود. حتی در ایران هم به ترکیب تیم برنده دست نمی زدند و همین موضوع باعث شد بیرانوند همچنان دور از ترکیب بماند و پشت خط بوتز قرار بگیرد. علیرضا البته رفته رفته اعتماد مربیان آنتورپ را جلب می کرد که مصدومیت همسترینگ سراغش آمد. خودش می گوید پیش بینی هر اتفاقی را می کرد جز آسیب دیدگی، آن هم از نوع همسترینگ. این اتفاق مهرماه برای بیرانوند رخ داد و باعث شد بازی تدارکاتی تیم ملی مقابل ازبکستان را هم از دست بدهد. او در این باره می گوید: «من دیر به تیم آنتورپ ملحق شدم که به دلیل شرایط شیوع ویروس کرونا بود. وقتی اینجا آمدم تازه داشتم در تمرینات خودم را نشان می دادم که دچار مصدومیت شدم اما حالا دوباره برگشتم. برگشتم و ناامید هم نیستم و می خواهم از اعتبار دروازه بانی فوتبال ایران در اروپا دفاع کنم.»

حالا اما بیرانوند چند روزی است به تمرینات آنتورپ اضافه شده و به قول خودش فقط چند جلسه به صورت صد درصد توانسته پایه پای بازیکنان دیگر تلاش کند. او که در بلژیک هم برای هم تیمی هایش شعبده بازی می کند، در انتظار یک فرصت ویژه است تا بتواند به دروازه آنتورپ برسد و دوباره به همان دروازه بانی تبدیل شود که همه انتظار درخشش اش را در اروپا می کشیم. خودش می گوید آنجا اگر فیکس شود، می تواند برای مدت هاد در ترکیب اصلی بماند و بدرخشد.

از طرفی دیگر جان بوتز فرانسوی هم اتفاق ویژه ای را درون دروازه آنتورپ رقم نزده و دروازه بانی نیست که بیرانوند نتواند از سد او عبور کند. بوتز در ۱۲ بازی آنتورپ در لیگ بلژیک ۱۶ گل خورده و از این حیث نهمین دروازه بان برتر محسوب می شود؛ نهمین دروازه بان لیگ در تیمی که نتایج خوبی گرفته و رتبه ششم را به خود اختصاص داده است، بنابراین انتظار برای حضور بیرانوند در ترکیب ثابت آنتورپ، انتظار عجیبی نخواهد بود.

بیرانوند که چند هفته قبل مدرسه فوتبالی به نام «بیرو» را افتتاح کرد، بارها گفته از انتخاب آنتورپ و حضور در فوتبال اروپا پشیمان نیست. با اینکه حدود ۱۴۰ روز از بازی رسمی دور مانده اما همه اینها دلیل نمی شود او دست از تلاش بردارد و در تمرینات آنتورپ انرژی نگذارد. او را آخرین بار هفته بیست و دوم فصل نوزدهم لیگ ایران و مقابل پیکان درون دروازه دیده ایم اما دور نیست زمانی که او در لیگ بلژیک دروازه بانی کند و با شعبده بازی هایش - البته این بار در زمین - بتواند به پیراهن اصلی تیمش برسد.

راز شادی متفاوت مهاجم ایرانی

مهدی طارمی مقابل پورتومینزه موفق به گلزنی شد و بعد از به ثمر رساندن گل و شادی با بازیکنان داخل زمین، روی چمن ورزشگاه سجده ای به نشانه شکر خدازد و سپس به سمت نیمکت رفت. مهاجم ایرانی پورتو به سمت «روماریو بارو» بازیکن نیمکت نشین این تیم رفت که در تیم زیر ۲۱ سال پرتغال هم عضویت دارد. نشریه ایولا در این باره نوشت: «این بازیکن پرتغالی به طارمی گفته بود این مهاجم ایرانی مقابل پورتومینزه بازی می کند و گل می زند. این پیش بینی درست بود و دلیل اینکه طارمی برای تقسیم شادی به سمت بارو رفت همین موضوع بود.»